

[Poul Dam.]

år og dag og tror mange gange, at den hellige grav er vel forvaret, når lovene er vedtaget, for her er altså en smuk målsætning. Vi går ind for et eller andet bestemt, som så gennemføres i samfundet. Og der står et eller andet sted i en § 10 eller en lignende paragraf om, at så kan der ydes økonomisk støtte til det og det. Fru Meta Ditzel havde i spørgetiden i dag et smukt eksempel på det: en lov, der indeholder en paragraf, som tilsyneladende fortæller, at en bestemt virksomhed kan få statsstøtte. Det viser sig bare rent faktisk, at igennem en lang årrække blev samtlige ansøgninger på dette område afslået, ikke af ressortministeriet, men af finansministeriet. Altså, vi har en lov, som tilsyneladende gav en mulighed — i dette tilfælde for bedre seksualoplysning — men når det kom til bevillingerne, blev de aldrig givet. Loven var simpelt hen værdiløs på det punkt, fordi bevillingerne ikke blev givet, og jeg tror, at hvis man foretager en nøjagtig gennemgang, vil man finde en række love af ganske samme art, hvor vi har bildt os selv og befolkningen ind, at der er gjort noget. Der er bare ikke gjort det andet: der er ikke skaffet penge; og det er faktisk temmelig væsentligt. Vi har på denne måde fået en række politiske skueretter, og det kan vi ikke være bekendt.

Måske skulle man i højere grad gøre noget for at gøre befolkningen opmærksom på, hvad vi vedtog herinde, og hvilke muligheder der fandtes. Det ville måske gøre det noget dyrere, men det ville også skabe et mere realistisk og mere sandfærdigt forhold mellem de smukke ord og virkeligheden. Vi har brug for en aktiv administration, som virker til borgernes nytte i et samarbejde med borgerne, men vi har jo desværre til at hæmme den en sparebille, som det nok er nødvendigt at advare imod selv ved denne lejlighed, hvor vi diskuterer det hidtil største finanslovsforslag, en sparebille, som jo får forskellige udslag: det udslag, at man skærer ned det ene år på et eller andet budget, hvorved man får forøgede, som regel stærkt forøgede, udgifter det følgende år — det er en overordentlig dårlig måde at spare på — eller dette, at man for at holde udgifterne nede på et eller andet område er meget

pertentlig, har et vældigt kontrolapparat, et vældigt revisionsapparat, hvorved man måske bliver sikret mod ganske bestemte udgifter, men til gengæld får opbygget en meget bekostelig kontroladministration. I denne sparebille har folketinget et ganske overordentligt medansvar. Der er visse sparehelte, som gennem årene har været med til at øve en virksomhed, der nærmest kan betegnes på den måde, at den har døllet og dvasket administrationen. Der er mange embedsmænd, som gerne ville gøre en bedre indsats, end de gør, men de tør det dårlig nok. De vil hellere gardere sig, gardere sig mod politisk kritik, de vil have ryggen fri, det kan være farligt at vise initiativ — og det går ud over borgerne, fordi borgerne ofte får for lidt ud af de penge, de betaler i skat. Det er sikkert sådan — jeg kan ikke pege på alle detaljerne i det — at man ved at give en ganske begrænset forøgelse af forskellige bevillinger ville give en meget stærkt forøget nytte for borgerne af bevillingerne. De penge, man betalte i skat, ville blive meget mere værd for borgerne på den måde.

Blandt de specielle områder, som jeg har hæftet mig ved, er for det første militæret. Vi — nå, undskyld — det radikale venstre får jo nu regningen for den besparelse, man fik gennemført sidste år; en pæn lille besparelse på sidste års forsvarsbudget er nu erstattet af en forøgelse på 360 mill. kr. ekstra; det er 16 pct. op, og man ser jo, at vi har fået ros for det i — jeg tror, det var NATO eller et andet lignende udmærket sted. (*Finansministeren* [Poul Møller]: Izvestia var det!). Var det også Izvestia? Der kan man se, det læser jeg ikke, men det gør finansministeren åbenbart. (*Finansministeren* [Poul Møller]: Jeg ser fjernsyn!).

Det fortælles os i 4-års programmet, at vi i de næste år kun får små stigninger, og det kan vi jo naturligvis tro på, hvis vi har lyst. Foreløbig kan vi konstatere, at den besparelse, der var så vældig megen snak om sidste vinter — hvor stor den kunne være eller ikke være — den er nu blevet afløst af en kraftig stigning. Vi konstaterer det; vi har hele tiden vidst, at det ville gå sådan. Vi er ikke klar over, om visse andre partier også hele tiden har forstået det. Hvis de har det, så er det synd for dem.